

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 7/03-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. apríla 2003 v senáte zloženom z predsedu Jána Klučku a zo sudcov Alexandra Bröstla a Ľudmily Gajdošíkovej v konaní o sťažnosti Ing. D. S., bytom K., zastúpenej advokátom JUDr. J. V., Košice, vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II vo veci vedenej pod sp. zn. 19 C 23 /03 (pôvodne pod sp. zn. 1 Ro 1467/98) takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. D. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II vo veci vedenej pod sp. zn. 19 C 23/03 (pôvodne pod sp. zn. 1 Ro 1467/98) p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Košice II p r i k a z u j e vo veci vedenej pod sp. zn. 19 C 23/03 (pôvodne pod sp. zn. 1 Ro 1467/98) konať bez zbytočných prietáhov.

3. Ing. D. S. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie vo výške 15 000 Sk (slovom pätnásťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice II p o v i n n ý jej vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Košice II j e p o v i n n ý nahradiť Ing. D. S. trovy konania vo výške 8 800 Sk (slovom osemtisíc osemsto slovenských korún) do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet advokáta JUDr. J. V., K.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 24. januára 2003 doručené podanie Ing. D. S. (ďalej len „sťažovateľka“), bytom K, zastúpenej advokátom JUDr. J. V., K., označené ako „Sťažnosť“. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka namieta porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) vo veci sp. zn. 19 C 23/03 (pôvodne sp. zn. 1 Ro 1467/98), t. j. jej žaloby z 3. februára 1998 o zaplatenie sumy 48 000 Sk vyplývajúcej zo zmluvy o pôžičke proti odporcovi Ing. L. K..

Sťažovateľka uviedla:

„Sťažovateľka v žalobe žiadala, aby okresný súd vo veci rozhodol platobným rozkazom, v ktorom uloží odporcovi zaplatiť dlžnú sumu vyplývajúcu zo zmluvy o pôžičke vrátane úrokov z omeškania a náhrady trov konania. Pre prípad, ak by odporca podal proti platobnému rozkazu odpor, sťažovateľka žiadala, aby okresný súd vydal rozsudok, v ktorom zaviazal odporcu zaplatiť dlžnú sumu vrátane úrokov z omeškania a náhrady trov konania.

Konanie v uvedenej veci sa na okresnom súde vedie pod sp. zn. Ro 1467/98. Okresný súd rozhodol vo veci platobným rozkazom až 20. 9. 1999, v ktorom vyhovel návrhu sťažovateľky obsiahnutom v žalobe. Platobný rozkaz vydal okresný súd po uplynutí viac ako 19 mesiacov od podania žaloby. Vzhľadom na obsah žaloby i návrh sťažovateľky, aby

okresný súd rozhodol platobným rozkazom..., t. j. formou rozhodnutia, ktorého účelom je urýchlenie súdneho konania v skutkovo i právne jednoduchých veciach, už v tomto štádiu súdneho konania došlo podľa názoru sťažovateľky k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). Naviac platobný rozkaz bol sťažovateľke doručený až 20. 1. 2000, t. j. 4 mesiace po jeho vydaní. Odporcovi bol platobný rozkaz doručený pravdepodobne ešte neskôr, keďže okresný súd akceptoval jeho odpor proti platobnému rozkazu podaný 29. 3. 2000. Tento predpoklad sťažovateľky sa opiera o ustanovenie § 172 ods. 1 O. s. p., v zmysle ktorého je lehota na podanie odporu proti platobnému rozkazu stanovená na 15 dní od jeho doručenia odporcovi.

Následne okresný súd vyzval sťažovateľku, aby sa vyjadrila k odporu. Sťažovateľka sa k odporu vyjadrila písomne listom z 13. 6. 2000, v lehote ustanovenej okresným súdom. Od toho času okresný súd podľa informácií sťažovateľky v uvedenej veci nekonal. Za účelom urýchliť konanie vo veci sa obrátila sťažovateľka listom z 17. 5. 2001 na okresný súd so žiadosťou o oznámenie stavu konania. Na túto žiadosť do dnešného dňa sťažovateľka nedostala odpoveď. Aj keď tento list nebol označený ako sťažnosť na prieťahy v súdnom konaní podľa zákona č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov, z jeho obsahu vyplýva, že jeho cieľ bol totožný s cieľom sledovaným § 17 a nasl. tohto zákona (sťažnosť na prieťahy v súdnom konaní).

Vzhľadom na to, že okresný súd doposiaľ vo veci nerozhodol, podala sťažovateľka 30. 12. 2002 sťažnosť na prieťahy v súdnom konaní adresovanú predsedovi okresného súdu, ktorú výslovne označila ako sťažnosť na prieťahy v súdnom konaní podľa § 17 a nasl. zákona o štátnej správe súdov. Na túto sťažnosť do dnešného dňa nedostala odpoveď.“

Sťažovateľka na základe uvedených skutočností žiadala, aby „ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie v plnom rozsahu a po jej prerokovaní vydal tento nález:

1. *Postupom Okresného súdu Košice II v právnej veci vedenej pod sp. zn. Ro 1467/98 bolo porušené základné právo sťažovateľky Ing. D. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.*

2. *Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu Košice II, aby v právnej veci sťažovateľky vedenej pod sp. zn. Ro 1467/98 konal a rozhodol bez zbytočných prieťahov.*

3. *Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 000 Sk a prikazuje Okresnému súdu Košice II vyplatiť ho sťažovateľke do 30 dní od doručenia tohto rozhodnutia.*

4. *Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke náhradu trov konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky a prikazuje Okresnému súdu Košice II vyplatiť ich sťažovateľke do 30 dní od doručenia tohto rozhodnutia“.*

Ústavný súd zistil 5. februára 2003 na okresnom súde, že vec pôvodne vedená pod sp. zn. 1 Ro 1467/98 je na tomto súde v súčasnosti vedená pod sp. zn. 19 C 23/03.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky na neverejnom zasadnutí senátu 5. februára 2003 a keďže táto spĺňala zákonom predpísané náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a nezistil žiadne dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, rozhodol o jej prijatí na ďalšie konanie.

Podľa § 29 ods. 6 zákona o ústavnom súde sa ústavný súd 18. marca 2003 obrátil na predsedu okresného súdu so žiadosťou o vyjadrenie k prijatej sťažnosti sťažovateľky. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení z 24. marca 2002 doručenom ústavnému súdu 26. marca 2003 (Spr. 322/03) o. i. uviedol:

„Návrh na vydanie platobného rozkazu bol sťažovateľkou podaný na tunajšom súde dňa 3. 2. 1998 a dňa 20. 9. 1999 bolo vo veci rozhodnuté platobným rozkazom, ktorý jej bol doručený dňa 22. 1. 2000. Keďže žalovaný podal v zákonom stanovenej lehote proti vydanému platobnému rozkazu odpor, nedošlo k právoplatnému skončeniu veci, ale súd

vykonával ďalšie úkony za účelom prevodu spisu do registra C - dňa 23. 5. 2000 bol žalovaný uznesením vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za podaný odpor a rovnopis podaného odporu bol zaslaný na vyjadrenie žalobkyni (sťažovateľke). Keďže doručovanie žalovanému bolo bez pozitívneho výsledku, bolo opakované v dňoch 5. 6. 2000 a 22. 1. 2001. Po oboch neúspešných pokusoch o doručenie zásielky bolo o súčinnosť pri doručovaní požiadané príslušné OO PZ v Košiciach dňa 29. 5. 2001 a opakované dňa 31. 8. 2001.

V mesiaci december 2001 bola zisťovaná adresa trvalého pobytu žalovaného. Odpovede na uvedené dožiadania boli tunajšiemu súdu doručené v priebehu mesiacov január a február 2002.

V marci r. 2002 bolo vykonané doručenie pre žalovaného do Ústavu na výkon väzby v Banskej Bystrici, odkiaľ bola zásielka vrátená späť ako nedoručiteľná s odôvodnením, že žalovaný sa u nich nenachádza. Následne bol robený opätovný dotaz na Ústrednú evidenciu väzňov SR s ohľadom na žalovaného.

V mesiaci september 2002 bolo opätovne vykonané doručovanie zásielky pre žalovaného, opäť bez pozitívneho výsledku.

Následne bola vec dňa 18. 12. 2002 predložená na prevod do registra C a v mesiaci január 2003 prevedená do súdneho oddelenia JUDr. P. K., ktorý vo veci určil termín pojednávania na deň 22. 5. 2003.

Dĺžka predmetného konania bola spôsobená teda skutočnosťou nemožnosti doručovania zásielok žalovanému. V tejto súvislosti je potrebné poukázať tiež na tú skutočnosť, že v čase podania návrhu sťažovateľkou bolo v registri Ro evidovaných viac ako 20 000 nevybavených vecí a táto enormná zaťaženosť zamestnankýň kancelárie Ro bránila vykonávaniu úkonov v priaznivejších časových intervaloch.

V súdnom oddelení JUDr. P. K. je taktiež 801 nevybavených vecí, čo neumožnilo vytýčiť termín pojednávania skôr.

K námietke sťažovateľky, že jej nebola doručená odpoveď na sťažnosť, ktorú podala správe tunajšieho súdu, uvádzam, že sťažnosť bola tunajšiemu súdu doručená dňa 31. 12. 2002, v uvedený deň bola vybavená a sťažovateľke v zákonom stanovenej lehote odpoveď aj doručená (na pripojenej doručenke chýba dátum prevzatia – je uvedený neúspešný pokus o doručenie 23. 1. 2003, opakované doručenie a deň uloženia 24. 1. 2003).“

Predseda okresného súdu súčasne oznámil, že netrvá na tom, aby ústavný súd konal o veci samej na ústnom pojednávaní a súhlasil s upustením od neho.

Sťažovateľka vo svojom oznámení z 31. marca 2003 doručenom ústavnému súdu 3. apríla 2003 uviedla, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci prijatej sťažnosti.

II.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...“

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ (II. ÚS 61/98), pričom „tento účel možno dosiahnuť zásadne právoplatným ...rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (II. ÚS 26/95). K vytvoreniu „stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (I. ÚS 10/98). Podľa názoru ústavného súdu možno preto za konanie (postup) súdu odstraňujúce právnu neistotu účastníka súdneho konania považovať také, ktoré smeruje k právoplatnému rozhodnutiu vo veci.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria súd považuje aj povahu prejednávanej veci.

Preskúmaním doterajšieho konania okresného súdu ústavný súd zo spisu vo veci sp. zn. 19 C 23/03 zistil nasledovné skutočnosti.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' veci, ústavný súd zo súdneho spisu zistil, že konanie vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 19 C 23/03 (pôvodne pod sp. zn. 1 Ro 1467/98) sa týka žaloby o zaplatenie sumy 48 000 Sk, ktorú si sťažovateľka uplatňuje v súvislosti so zmluvou o pôžičke vo výške 60 000 Sk uzavretou 14. júla 1995 s Ing. L. K., z ktorej jej do 19. januára 1998 splatil 12 000 Sk, a nie je zložitá. Samotné vydanie platobného rozkazu tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a predstavuje samostatnú formu rozhodnutia vo veci samej v skrátanom konaní, ktorého účelom je urýchlenie súdneho konania v skutkovo a právne jednoduchých veciach.

2. Ďalším kritériom, ktorého použitím ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priet'ahov v konaní sp. zn. 19 C 23/03, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky tohto súdneho konania. Zo spisu vyplynulo, že počas celej doby označeného konania jej správanie možno hodnotiť ako aktívne a súčinnosťné, v dôsledku čoho neprispelo k zdĺhavosti konania. Ústavný súd nezistil pri skúmaní správania sťažovateľky takú závažnú skutočnosť, ktorá by mala byť v jej neprospech pri posudzovaní zbytočných priet'ahov v tomto konaní. Vo vzťahu k správaniu sa odporcu je potrebné uviesť, že okresný súd neidentifikoval jeho pobyt od konca marca 2000.

3. Tretím kritériom, ktorého použitím ústavný súd zisťoval, či nedošlo k zbytočným priet'ahom v konaní sp. zn. 19 C 23/03, bol postup okresného súdu.

Ústavný súd zistil, že okresný súd vydal platobný rozkaz vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. 1 Ro 1467/98 po približne 20 mesiacoch od podania žaloby, t. j. 20 septembra 1999.

Proti platobnému rozkazu odporca podal 29. marca 2000 odpor na okresný súd, ku ktorému sa sťažovateľka vyjadrila 13. júna 2000 (doručené okresnému súdu 14. júna 2000).

V ďalšom priebehu konania od júna 2000 do januára 2001 (približne 7 mesiacov) okresný súd vo veci nekonal plynulo.

Až po tomto období do októbra 2002 okresný súd znovu pravidelne doručoval zásielky odporcovi, pričom využil aj procesné opatrenia podľa § 52 a § 53 Občianskeho súdneho poriadku (žiadosti o súčinnosť Obvodného oddelenia Policajného zboru Košice – Nad Jazerom z 29. mája 2001, 31. augusta 2001). Zásielky boli vrátené okresnému súdu s tým, že ani po viacnásobných previerkach sa odporcu nepodarilo zastihnúť na uvedenej adrese. Okresný súd tiež zisťoval trvalý pobyt odporcu v súčinnosti s príslušnou mestskou časťou (21. január 2002), ako aj na základe dožiadania Ústrednej evidencie väzňov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (15. marca 2002, 3. mája 2002) a opätovne v súčinnosti s Obvodným oddelením Policajného zboru Košice – Nad Jazerom (30. septembra 2002). Toto oddelenie vrátilo zásielku okresnému súdu 3. októbra 2002 so zistením (v súčinnosti s nájomníkmi z J. ul.), že „menovaný na uvedenej adrese nebýva už asi tri roky“, pričom „iný pobyt menovaného nebol zistený“.

Kancelária okresného súdu ďalej predložila spis na pridelenie do registra C (18. decembra 2002). Koncom januára bol spis pridelený do tohto registra (sp. zn. 19 C 23/03) a prvé pojednávanie vo veci bolo nariadené na 22. máj 2003.

Ústavný súd uzavrel, že okresný súd bol nečinný v období do vydania platobného rozkazu (február 1998 – september 1999). V ďalšom období od júna 2000 do januára 2003 okresný súd (okrem obdobia 7 mesiacov od júna 2000 do januára 2001) v zásade konal plynulo napriek tomu, že niektoré zo základných úkonov vo vzťahu k odporcovi opakovane po dvoch rokoch (zisťovanie trvalého bydliska odporcu v súčinnosti s orgánmi Policajného zboru).

Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezbavuje štát zodpovednosti za zbytočné preťahy v súdnom konaní (II. ÚS 40/97, III. ÚS 17/02). Námietka pretrvávajúceho vysokého nápadu na občianskoprávnom úseku či námietka personálneho oslabenia tohto

úseku v priebehu roka a v tej súvislosti veľkého počtu nevybavených vecí nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil.

Vychádzajúc z uvedených dôvodov ústavný súd zistil, že z celkovej dĺžky doterajšieho konania pred okresným súdom postupom vo veci sp. zn. 19 C 23/03 (pôvodne sp. zn. 1 Ro 1467/98), ktorá je asi 5 rokov, tento súd viac ako dva roky nekonal plynulo, a to z dôvodov, ktoré nemôžu ísť na ťarchu sťažovateľa.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 19 C 23/03 (pôvodne sp. zn. 1 Ro 1467/98) došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosť'učinenia.

1. Ústavný súd v súlade so svojím rozhodnutím o porušení základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 v zmysle § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde prikázal okresnému súdu, aby vo veci sp. zn. 19 C 23/03 (pôvodne sp. zn. 1 Ro 1467/98) konal bez zbytočných priet'ahov.

2. V súvislosti s úpravou sťažnosti čl. 127 ods. 3 ústavy ustanovuje: „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosť'učinenie.“

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vyplýva, že primerané finančné zadosťučinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Sťažovateľka požadovala finančné zadosťučinenie vo výške 100 000 Sk, pričom svoju požiadavku odôvodnila nasledovne:

„Nečinnosťou okresného súdu dochádza na strane sťažovateľky k finančnej ujme prevyšujúcej do podania tejto sťažnosti sumu 100 000 Sk, ktorá zodpovedá výške dlžnej sumy a úrokom z omeškania. Navyiac je sťažovateľka od podania žaloby na okresný súd v stave dlho trvajúcej právnej neistoty spôsobovanej nečinnosťou okresného súdu. Aj vďaka nečinnosti okresného súdu sa sťažovateľka v období od podania žaloby dostala viackrát do stavu finančnej tiesne, ktorý jej vznikol v súvislosti so zmenami pracovného pomeru i nákladmi súvisiacimi so zaobstaraním, sťahovaním a zariadením nového bytu na D. ul., keďže nemohla disponovať žalovanou sumou a úrokmi z omeškania, ktoré sťažovateľke podľa jej právneho názoru oprávnené patria.“

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody.

Hoci ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v označenom súdnom konaní konal bez zbytočných prietahov, vychádzal z názoru, že porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nemožno účinne odstrániť len uplatnením tejto jeho právomoci. V dôsledku toho (a so zreteľom na dobu nečinnosti označeného súdu) považoval za potrebné rozhodnúť aj o náhrade nemajetkovej ujmy, ktorá sťažovateľke vznikla, a to priznaním primeraného finančného zadosťučinenia.

Vzhľadom na celkovú dobu konania okresného súdu poznačenú zbytočnými priet'ahmi v konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. 19 C 23/03 (pôvodne pod sp. zn. 1 Ro 1467/98), berúc do úvahy skutočnosť, že sťažovateľka sa o predĺženie tejto doby v zásade nijako nepričinila, a zohľadňujúc konkrétne okolnosti prípadu vrátane pozície sťažovateľky, princípov spravodlivosti a spôsobu zavŕšenia ochrany základných práv, ústavný súd považoval priznanie sumy 15 000 Sk za primerané zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde priznal sťažovateľke náhradu trov vo výške 8 800 Sk (§ 1 ods. 3, § 16 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci), pričom vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok roku 2002, ktorá bola 12 811 Sk (pre účely odmeny po 1. januári 2003). Náhrada bola priznaná za dva úkony po 4 270 Sk a po 130 Sk režijný paušál.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2003